

Den bitre sandhed om det amerikanske “økonomiske opsving”

De artikler, der følger efter denne introduktion, er blot en overfladisk ridse i overfladen af det mest ødelæggende fysiske økonomiske sammenbrud, USA nogensinde har oplevet. Når man læser følgende rapporter – og der er vigtige områder som energiforsyning, vandforsyning, uddannelse og sundhedspleje, som ikke engang berøres her – kunne man først tro, at man læser en rapport om en anden planet midt i en mørk tidsalder. Men når du læser denne rapport, så spørg dig selv: Oplever du ikke præcis de resultater, der er dokumenteret nedenfor?

Du kan så begynde at overveje hele hysteriet i de amerikanske medier om det forfærdelige “autoritære regime” i Kina, hvor 800.000.000 mennesker, i virkeligheden, er blevet løftet ud af fattigdom, der er blevet bygget hundreder af skinnende nye byer, tog bliver udviklet som kører 600 km i timen, og millioner af børn spiller violin og klaver, og du kunne se på dig selv, og de forhold du har tolereret, i et nyt perspektiv. I 2017 blev det fastslået, at der stadig var omkring 30 millioner fattige i Kina, der hovedsagelig boede i landdistrikter og vanskeligt tilgængelige områder. Et målrettet program blev gennemført, og Kina er på rette spor for fuldstændigt at eliminere fattigdommen inden for sine egne grænser inden 2020. Overvej hvor langt Kina er nået i de sidste 50 år.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, har ofte talt om den økonomiske elendighed, hun oplevede i Kina, da hun rejste der som en ung journalist midt i “Kulturrevolutionen” i 1971, men i dag er forholdene fuldstændig forandrede. Betragt nu USA i samme tidsrum. Siden 1971 er forholdene i USA gået i den stik modsatte retning: Den forventede levetid i USA er faldende i den længste periode siden Første Verdenskrig; stofrelaterede overdoser og selvmord har overgået bilulykker som dødsårsag; tidligere udryddede sygdomme er i stigning; hjemløshed, skjult og åbenlyst, breder sig voldsomt; broer, tunneller og anden vital infrastruktur kollapser; Metro-systemerne er faldefærdige og farlige; mange af vores kommunale vandsystemer er over 100 år gamle; tørke og oversvømmelse er hvad der er tilbage af vores landbrugssektor; og energiforbruget pr. indbygger falder – alt sammen tegn på et døende samfund.

Den forfærdelige økonomiske opløsning af USA ville aldrig være sket, hvis det amerikanske folk havde tilsluttet sig Lyndon LaRouches ideer. Da USA kæmpede med 1960'ernes paradigmeskifte, så voldsomt bebudet af mordet på Præsident Kennedy, advarede Lyndon LaRouche sine medborgere, at medmindre man stoppede og vendte

denne udvikling, ville dette skifte føre til opløsningen af nationen. I årtier siden, har han advaret igen og igen om, at afindustrialiseringen ("liberaliseringen") af økonomien og ledsagende modkultur med rock-sex-stoffer i 60'erne lagde vejen til et økonomisk sammenbrud, og til ødelæggelsen af det kognitive potentiale i befolkningen. Da Nixon trak stikket på Bretton Woods-Systemet i 1971, og ændrede det internationale monetære system til flydende valutakurser, meddelte LaRouche profetisk, at denne ændring af politikken – givet til USA af det britiske imperium – enten ville føre til en ny fascisme, eller ville fremtvinge oprettelsen af en ny økonomisk verdensorden.

Næsten 50 år – et halvt århundrede – senere er LaRouches advarsler blevet bekræftet, som borgerne kan iagttage overalt. Det imperiale geopolitiske system, der førte menneskeheden ind i to verdenskrige og har forårsaget mange gange mere massedød gennem dets økonomiske imperialism end Hitlers regime, kolliderer nu under vægten af dets egen selvdestruktion. Derfor står især befolkningen i USA over for en presserende beslutning. Vi må se problemets omfang i øjnene for at mønstre modet til at kræve en løsning. Efter de studier, som beskriver de forskellige fysiske sektors sammenbrud i den amerikanske økonomi, følger en opfordring til handling, der ledsager en artikel skrevet af LaRouche, hvori han fastsætter "fire love" for at redde USA. Han siger, at disse love er "ikke et valg", men "en umiddelbar nødvendighed". Vi tror, at du vil være enig i den vurdering, når du er færdig med at læse denne rapport.

Rapporten kan læses her:

(https://larouchepub.com/eiw/public/2019/2019_20-29/2019-27/eirv46n27-20190712.pdf)

[Det vil kræve et nyt kredit- og pengesystem](#)

Den 10. juni (EIRNS) – De store centralbanker fortsætter med at kæmpe sig tilbage til de kvantitative lempelsesordninger, som de alle brugte til at trække

City of London og Wall Street-bankerne gennem det sidste sammenbrud – et varsel om at et andet nærmer sig. Federal Reserve, som efter 10 år endelig øgede sin diskonto i 2018, har igen sænket den; formand Jerome Powell sagde: Betragt ikke de rednings-foranstaltninger der blev brugt under det sidste krak som “ukonventionelle” – de vil blive brugt igen. Efter at Den Europæiske Centralbank tilsyneladende ville fastholde sin diskonto uændret i et år den 6. juni, tilbragte dets præsident Mario Draghi dagene derefter med at sprede rygter og lækager om, at bestyrelsen i virkeligheden diskuterede rentenedsættelser og øgede opkøb af virksomheds- og statsobligationer fra private banker. Den Canadiske Centralbank vendte “modstræbende” tilbage til at sænke renten. Det samme gælder for de andre.

Skal vi tro på, at centralbankerne, blot “støtter en fortsættelse af udvidelsen”? Stagnerende og lav løn, som “udvidelsen” har bestået af siden sammenbruddet i 2007-08, er stoppet i Europa, og aftager i USA. Centralbankerne ved, og indrømmer, at billioner af gælden hos stærkt forgældede selskaber og superforgældede “zombiefirmaer” nu vil misligholdes under disse forhold, hvilket vil udløse et krak, der starter i en del af de finansielle markeder – “det sædvanlige blodbad” som Bank of Americas administrerende direktør, Brian Moynihan, tørt udtrykte det i en advarsel til den økonomiske klub i New York den 5. juni. Han burde vide det: BoA er den største gearede långiver siden sammenbruddet af alle megabankerne, og har solgt sin “junk-gæld” til ikke-banker som private kapital- og hedgefonde, hvilket nu “bekymrer” Moynihan.

Endnu et finansielt krak vil knuse realøkonomierne i Europa og USA, som endnu ikke er blevet genoprettet, og efterlade dem fuldstændigt ødelagte. De “Fire Love”, som Lyndon LaRouche kaldte en presserende nødvendighed den 8. juni 2014, må vedtages hurtigt nu – i særdeleshed Glass/Steagall-adskillelsen af kommercielle banker fra det spekulative kasino og udstedelsen af store mængder af national kredit til ny, høj energitæt og højteknologisk grundlæggende økonomisk infrastruktur.

Den russiske præsident Vladimir Putins nøgterne kommentarer til St. Petersburgs Internationale Økonomiske Forum (SPIEF) var vigtige: Den korte globale vækst (gennem flere alvorlige kriser) efter afslutningen af Den kolde Krig sluttede resolut med den globale krise i 2008-09, og siden da er påstået “BNP-vækst” afkoblet fra væksten i handel med fysiske varer, der næsten ikke er øget. “Kvantitativ lempelse og andre foranstaltninger undlod at løse problemerne og skubbede dem kun ud i fremtiden.” Ved at vende tilbage til den politik nu, bekræfter centralbankerne, at Putin har ret.

Lyndon LaRouche sagde i en videoptaget tale til en konference i Rusland på

bunden af det økonomiske sammenbrud i 2009 efter den finansielle krise, at kun et nyt kreditsystem – ikke et monetært, men et kreditsystem – kunne iværksætte et reelt økonomisk opsving. Teksten til disse bemærkninger, “Aftale blandt fire magter kan afværge et totalt sammenbrud”, offentliggøres i den 14. juni, 2019-udgaven af Executive Intelligence Review. Ved at identificere de initiativtagende magter som Kina, Rusland, USA og Indien, specificerede LaRouche: “Menneskehedens fremtid, selv om det er nogle generationer borte, afhænger nu af udviklingen af Månens kolonisering som et produktionscenter for at bygge dele af udstyr, der vil bringe mennesket videre til koloniseringen af Mars. Dette vil være en grundlæggende ændring i karakteren af menneskets tilsyneladende skæbne i løbet af denne periode”. Denne “videnskabelige drivkraft” for kreativitet og produktivitet udgjorde en anden af LaRouches økonomiske “Fire Love” i 2014.

De store projekter på Jorden og i Solsystemet er der til at blive gennemført med et nyt kreditsystem; Kina har med sit Bælte- og Vejinitiativ iværksat processen. I USA ligger de store projekter umiddelbart foran os i udviklingslandene Mexico og Mellemamerika, og er allerede blevet foreslået i en eller anden form til Trumps regering. For at gennemføre dem – og for at forhindre det ødelæggende forestående finanskrak – kræves der et nyt kreditsystem fra de fire magter, som LaRouche foreslog det.

[Fransk massestrejke decimerer globalisterne og svindelnummeret med klimaforandringer](#)

Schiller Instituttets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche den 12. december 2018

Den franske præsident Emmanuel Macron har kapituleret til De Gule Vestes oprør i Frankrig – hvad er det egentlig, der foregår? Opstanden i Frankrig er ikke en serie af “protester” – det er en type af fænomen, som Lyndon LaRouche tidligere har identificeret som en “massestrejke” (med henvisning til Rosa Luxemburgs indsigt).

Som Schiller Instituttet har advaret om i årtier, er den såkaldte "klimaforandring" en skræmmekampagne, en dækhistorie for en malthusiansk politik med radikale nedskæringer – en britisk-globalistisk plan for at reducere levestandarden, reducere energiforbruget og reducere befolkningen.

Nu ser vi denne underliggende virkelighed bryde igennem.

[IPCC viser os alle, hvorfor Trump havde ret i at trække Amerika ud af Paris-‘Klimaaf-talen’](#)

Leder fra LaRouchePAC den 8. oktober: Mindre end to år efter vedtagelsen af Paris-Klimaaf-talen trak præsident Donald Trump USA ud af den, idet han korrekt anfører, at den ville medføre store økonomiske omkostninger og eliminere beskæftigelse uden at nå sine angivne hensigter om forbedring af miljøet.

Nu har IPCC (FN's Internationale Panel om Klimaforandringer) i realiteten omstødt Paris-aftalen for ikke at føre *tilstrækkeligt store* økonomiske omkostninger med sig. Panelet truer med skræmmende konsekvenser for planeten, hvis ikke alle nationer "foretager hurtige, vidtrækkende og hidtil usete ændringer i alle aspekter af samfundet." At holde den 'globale opvarmning' under 2 grader celsius i det 21. århundrede er ikke nok, siger IPCC i sin nye rapport udgivet den 7. oktober.

Løfterne om reduktion af kulstof-udledning fra alle landene bag Paris-aftalen "er ikke nok." I stedet skal der nu tages store skridt (tilbage) i menneskelig produktivitet og industriel aktivitet samt i den menneskelige kost. Nedskæring af industriel aktivitet, husdyravl og kødproduktion og nedskæring af CO₂-udledning med 1 mio. tons hvert år skal starte straks, og forfølges indtil der ikke er nogen CO₂-udledning mere – dvs. ingen kulbrinte-brændstoffer og heller ingen kernekraft – i år 2050 eller tidligere.

Dette er et angreb på Trumps politik for vækst. Desuden er det et angreb på

Kinas politik for at sprede sin økonomiske vækst og fattigdomsreduktion til Afrika; et angreb på dets Bælte og Vej-Initiativ som helhed, og især den entusiastiske accept af initiativet i Afrika. IPCC-rapporten udtrykker Barack Obamas modbydelige, absurde og dødelige trussel på et "ledelsesmøde" i Afrika for flere år siden, om at "hvis I alle vil have klimaanlæg og en vestlig kost, vil I få planeten til at koge over."

IPCC angriber i høj grad fundamentet for selv videnskaben om den menneskelige økonomiske udvikling, en videnskab der stammer fra universalgeniet Gottfried Leibniz for tre århundreder siden, og som siden er genoplivet af Lyndon LaRouche og hans politiske bevægelse som et modtræk til det Britiske Imperiums efterkrigstids neo-malthusianisme.

Centralt for den videnskab er, hvad LaRouche kalder stigningen i potentiel relativ befolkningstæthed, målt på fremskridt for både den menneskelige art og for Jordens biosfære, som mennesket, som noget enestående blandt de levende væsener, er i stand til bevidst at forbedre.

Stigende energi-gennemstrømningstæthed i menneskelige energikilder – hvilket fører opad fra omdannelse af sol og biomasse gennem vind og skovdrift, videre gennem petrokemikalier til nuklear fission, og nu i retning mod nuklear fusion og plasma teknologier – betyder højere potentiel befolkningstæthed hos menneskeslægten under en stigende levestandard. Denne "fremskriden opad fra ilden" betyder også højere teknologisk industri og større potentiale for at forbedre miljøet, jordens vandforsyning, dets landbrugsproduktivitet og bæredygtighed – og dermed stadigt stigende potentiel befolkningstæthed.

Det er dette der er nødvendigt i Afrika, hvor fattigdomsreduktion endelig er begyndt at finde sted sammen med stigende kinesiske investeringer i energi, sammen med jernbaner, veje, vandoverførsler, havne – og samtidigt i Mellemøsten og Sydamerika. Det er grunden til, at Asien går efter atomkraftteknologier, mens det miljøaktivistiske paradigme i Europa opgiver atomkraft.

Amerika er heldige med, at præsident Trump har vendt mere af det amerikanske folk imod IPCC's miljø-terrorkampagner. Hvis "Russiagate"-kuppet imod ham kan vendes afgørende ved dette midtvejsvalg og efterfølgende, kan han blive i stand til at arbejde med de andre stormagter, som fremmer industrielt fremskridt (på et højere niveau).

Disse lande, USA, Kina, Rusland og Indien, kunne lancere et nyt internationalt monetært system designet direkte til udenlandske investeringer i højteknologi. Så kunne de i fællesskab – med deres rumfarts- og kernekraftskapacitet –

koncentrere sig om den afgørende udvikling af små, sikre, modulære atomkraftreaktorer, nøglen til at alle mennesker endelig kan få elektricitet.

Og mens de forbedrer denne planet, kunne de sammen arbejde på menneskeslægtens evne til hurtigt at rejse andetsteds hen i solsystemet.

Lyndon LaRouche udarbejdede "fire love" for disse økonomiske handlinger. De udtrykker potentialet for virkelig at vinde kampen om det amerikanske midtvejsvalg.

[LaRouche-bevægelsens kandidater til USA's Midtvejsvalg 2018: Kesha Rogers, Texas](#)

Kesha Rogers annoncerer, at hun stiller op som uafhængig kandidat til Texas' 9. Kongresdistrikt.

Den 7. december annoncerede Kesha Rogers, medlem af LaRouche Political Action Committee, LPAC, sit kandidatur som uafhængig for Texas' 9. kongresdistrikt, der i øjeblikket holdes af kongresmedlem Al Green. I en videoerklæring, hvor hun annoncerer sin kampagne, udfordrer Rogers kongresmedlem Greens nylige resolution for Trumps impeachment som spil for galleriet, der intet gør for at adressere de sande behov eller interesser hos befolkningen i det 9. distrikt. I et interview i dag skitserede Rogers hovedelementerne i sin kampagne, som følger:

»Der har ikke været nogen økonomisk opgang i mange af indbyggerne i det 9. distrikts liv, siden finanskrakket i 2008, og mange i distriktet er fortsat fanget i brutal fattigdom, bandevold og narko. På det nationale plan har Wall Street fortsat de samme politikker, der førte til kollapset i 2008, og i hele verden hvister de informerede bag lukkede døre, at et nyt kollaps er umiddelbart forestående. Vi lider fortsat under, at man forsømmer den nødvendige infrastruktur, der skabte den tragedie, der kendes som Orkanen Harvey. Der er

ingen overbevisende vision for fremtiden og de nødvendige videnskabelige og andre former for uddannelse, der må ledsage dette, for vores ungdom.

På den anden side af verden i Kina bliver et helt andet perspektiv for fremtiden virkeliggjort af det store Ét Bælte, én Vej-projekt, det største infrastrukturprojekt, mennesket nogensinde har bygget. Hele nye byer bliver udtænkt og bygget. Højhastighedstog bringer borgerne over store afstande på minimal tid. Vareproduktion finder sted på en moderne platform. Rumforskning er blevet en national prioritet. Og hvad der er vigtigst, så er befolkningen optimistisk med hensyn til fremtiden; nye ideer er genstand for passioneret debat og diskussion. Lyndon og Helga LaRouche har længe forudset dette projekt og ført kampagne for det. Præsident Trump, som kongresmedlem Greene ønsker at afsætte ved en rigsret, udforsker, hvordan USA kan opnå fordel af dette storslåede projekt. For eksempel har Vest Virginia netop fået en investeringspakke på \$83,7 mia. som resultat af præsident Trumps forhandlinger med sin ven, præsident Xi Jinping. Houstons borgmester har for nylig også været i Kina for at søge lignende former for investering.

Jeg annoncerer mit kandidatur for Texas' 9. kongresdistrikt for at bringe lederskab og adressere nødvendige løsninger til de problemer, som ikke alene dette distrikts borgere, men nationen som helhed, står overfor. Mange af jer ved, at dette har været begrundelsen for mine tidligere kampagner og grunden til, at jeg opnåede et betydeligt stemmetal og vandt to primærvalg til Kongressen og fremtvang en 2. valgrunde i en kampagne til USA's Senat. Jeg stod for det rumprogram, som Obama opgav. Jeg stod for fundamental investering i at bygge fremtidens byer og infrastruktur. Jeg stod for at genintroducere videnskab, klassiske former for musik og kultur og at gøre opdagelser, i vore unge menneskers uddannelse. Jeg stod for at regne ud, hvordan vi skaber en ny, menneskelig renæssance og for at sikre, at alle borgere havde produktive jobs. Der er aktuelt ingen i Washington, der udtaler noget, der tilnærmelsesvis er de løsninger, vi har brug for eller, hvad værre er, de fortsætter med de samme, fejlslagne politikker med endeløse krige, økonomiske bailouts og partiske hårdknuder. Ingen i USA's Kongres fra nogen af partierne udtaler en positiv vision for USA i verden.

Tiden er kommet til, at nogen træder frem og erklærer, at USA må tilslutte sig det internationale Bælte & Vej Initiativ, der anføres af Kina, og lancere en dristig, ny æra for hurtigt videnskabeligt og kulturelt fremskridt, der atter sætter vort folk i arbejde og opbygger en fremtid, vi kan være stolte af, lige her. Som kongresmedlem vil jeg være placeret til på enestående vis at tage denne kamp til Washington, D.C., og til at sikre, at mine vælgere atter kan være optimistiske og skabe en bedre fremtid. Det er grunden til, at jeg annoncerer

mit kandidatur som uafhængig for 9. kongresdistrikt – for at være en fornuftens og optimismens stemme for fremtiden, over de politiske partipamperes skrig og hyl i deres svigt af det amerikanske folk, som der ikke findes noget forsvar for.«

Følg Kesha Rogers her: <https://larouchepac.com/kesha-rogers>

Tyskland: Landet, hvor de fattige gemmer sig

25. juli, 2017 (Paris) – Samtidig med, at den franske regering befinder sig i en proces, hvor den i Nationalforsamlingen introducerer en række dekreter, der vil gøre arbejdsmarkedslovgivningen mere »fleksibel«, valgte det franske ugemagasin, *Marianne*, i sidste uge at udgive en rapport om forarmelsen af den tyske arbejdskraft og befolkning som helhed, under Hartz 4-»liberaliseringen« af arbejdsmarkedslovgivningen.

Dette er en stor katastrofe. Tyskland, »Europas økonomiske lokomotiv, er også en af de største sektorer for lave lønninger på kontinentet. På den anden side Rhinen (set fra Frankrig) tjener 22,5 % af den arbejdsaktive befolkning under €10,50 i timen (ca. d.kr. 78), versus kun 8,8 % i Frankrig. Gemt under de enorme overskud på handelsbalancen begynder stigningen i fattigdomsraten nu at true det tyske samfunds sammenhængskraft«.

»Tyskland har nået en ny rekord siden genforeningen, med en fattigdomsrate på 15,7 %, dvs., 12 millioner mennesker«, advarede Ulrich Schneider, generalsekretær for tyske velgørenhedssammenslutninger. Selv IMF er bekymret over det og siger i sin seneste årsrapport, at, »på trods af et veludviklet sikkerhedsnet for social bistand og en stærk bedring i beskæftigelsen, kræver risikoen for relativ fattigdom fortsat opmærksomhed«. I begyndelsen af juli afslørede Hans Böckler-stiftelsen, at antallet af fattige arbejdere, dvs., som tjener under 60 % af gennemsnitsindkomsten, gik fra 2 mio. arbejdere i 2004 til 4 mio. i 2014 (9,7 % af den erhvervsaktive befolkning). Følg en række interviews af folks vanskeligheder i det tidligere Østtyskland som et resultat af Harz IV-reformerne. »I dag er der i Tyskland tæt ved 6,6 mio. 'minijobbers' (marginalt beskæftigede, som regel på deltid og til lav løn – ofte med så lav indtægt, at der ikke betales skat – typisk inden for detailhandel og hushjælp, -red.), og der er 4,4 millioner, der er modtagere under Hartz IV.«

Ophavsmanden til denne politik var daværende kansler Gerhard Schröder, der besluttede at gennemføre en kraftig afregulering af arbejdsmarkedet med det formål at gøre »arbejdsløshed mindre attraktiv end arbejde«. Sammen med disse politikker eksploderede »minijobs« og »vikariater« og »arbejdskontrakter«, som ligger tæt på de »projektkontrakter«, som Macron håber at udvide. Hartz IV fremskyndede »forarmelses-processen«. Ingen, der har mere end €9.750 (ca. 72.500 d.kr.), har imidlertid ret til at tage disse jobs. »Dette er grunden til, at 70 % af de arbejdsløse i Tyskland, i modsætning til 45 % i gennemsnit i resten af Europa, lever under fattigdomsgrænsen.« Schröder lykkedes med at skabe det, han i Davos kaldte »de bedste lavtløns-jobsektorer i Europa«. Tysklands pensionerede befolkning er endnu mere forarmet, hvilket selv Bertelsmann Stiftelsen er enig i: »Frem til 2036 vil 20 % af de nye pensionister være fattige«.

Det værste ved det hele er, at ingen taler om det! »Her er fattigdom ikke som i Kolkata, hvor folk dør på gaderne. Fattigdom i Köln, f.eks., er godt skjult. De gemmer sig, fordi de er mere skamfulde over at leve i fattigdom, når de lever i et samfund, der er rigt, og der ikke er meget solidaritet', forklarede Christoph Butterwegge, tidligere præsidentkandidat for Die Linke.«

Artiklen slutter med at sige, at regeringen ventede med at offentliggøre sin rapport i hele halvandet år til begyndelsen af 2017, fordi Merkel krævede fjernelsen af flere dele, der rejste de negative konsekvenser af fattigdom i forhold til økonomisk vækst, eller beskæftigede sig med manglen på politisk repræsentation af de fattige. Merkel fik f.eks. fjernet følgende sætning: »I Tyskland stemmer de fattige i gennemsnit mindre (65 %) end de rige (90 %). En forskel på 25 point mod kun 11 point i Frankrig (81 % mod 92 %).

[Grækenlands kreditorer kræver yderligere nedskæringer for milliarder, alt imens græske børn lider bitter nød](#)

15. mrs., 2017 – Græsk presse rapporterer, at landets kreditorer kræver, at der skæres endnu flere milliarder i budgettet for at opnå et uopnåeligt budgetoverskud på 4,5 %, op fra 3,5 %, der også er umuligt. Tror kreditorerne rent faktisk, at Grækenland rent faktisk kan betale sin illegitime gæld på over

300 mia. euro, ud? Disse krav stilles på et tidspunkt, hvor det nu rapporteres, at halvdelen af arbejdere i den private sektor får mindre end 800 euro (dk kroner 5.947) om måneden i løn. Endnu en rædselshistorie, denne gang fra Reuters, er fremkommet om, at det er børn, der lider mest i krisen.

De såkaldte »eksperter« fra EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank (ECB) og den Internationale Valutafond (IMF), har været i forhandlinger om en ny runde nedskæringstiltag, så flere midler kan frigives fra bailout-fonden til at gå direkte til de banker, til hvilke Grækenland har gæld, inkl. ECB. Alt imens man sidste år hævdede, at det latterlige mål med et budgetoverskud på 3,5 % ville blive taget af bordet, så rapporteres det nu i den græske avis *Protothema*, at »kreditorer nu ser frem til totalt urealistiske, primære overskud på 4-4,5 % af BNP for 2019«. Dette betyder 1-1,5 mia. euro i ekstra nedskæringer, oven i de allerede krævede 3,6 mia. euro.

Tal fra den årlige rapport fra Arbejdsinstituttet (INE) af den Almene Sammenslutning af Græske Arbejdere (GSEE) viser, at lønnen til næsten 52 % af arbejdere i den private sektor er blevet reduceret til ned under 800 euro om måneden, svarende til \$851,50, iflg. en rapport i *Xinhua*.

Tal viser, at 51,6 % tjener mindre end 799 euro. Dette kan specificeres til 15,2 %, der tjener mindre end 499 euro, 23,6 %, der tjener mellem 500-699 euro, og 12,8 %, der tjener mellem 700-799 euro. Kun 17,3 % tjener mellem 800-999 euro, og 17,8 % tjener over 1.000 euro; 11,1 % mellem 1.000-1.299 euro, og 6,7 % over 1.300 euro. I den offentlige sektor, alt imens kun 11 % af arbejdere i denne sektor tjener mindre end 800 euro om måneden, så tjener kun 15 % mere end 1.300 euro. Dette betyder, at kun henved 22 % af den totale arbejdsstyrke tjener over 1.300 euro (dk krone 9.664) om måneden.

Disse tal kan sammenlignes med den gennemsnitlige månedsløn i Tyskland på 3.600 euro (26.762 d.kr.).

Som det tidligere er blevet rapporteret, så ligger den virkelige arbejdsløshed på 29,6 %. Med 68,1 % af de arbejdsløse, der lever på fattigdomsgrænsen. Desuden er tallet for fuldtidsansættelser faldet fra 79 % i 2009 og til 45,3 % i 2016. Dertil kommer, at, i 2016, var henved 54,7 % ansat på »fleksible« arbejdskontrakter, en stigning fra 21 % i 2009.

I mellemtiden, oven i rapporterne om, at den græske arbejdsløshed er over 30 %, fattigdommen 40 %, og med et sundhedsvæsen, der næsten er kollapsede, osv., så offentliggør Reuters en historie om, hvordan græske mødre nu overlader deres børn til børnehjem og hjem for mishandlede børn, fordi de ikke længere kan

brødføde og drage omsorg for dem.

Ét af disse hjem, Model National Nursery, der blev grundlagt som et hjem for forældreløse børn, er nu begyndt at modtage et voksende antal børn, fordi deres forældre ikke kan give dem de basale fornødenheder; i teorien kan disse børn opholde sig hos deres forældre, eller forælderen, weekenden over. Dette særlige hjem har en lang venteliste for ansøgninger, og lider alligevel under manglen på finansiering, fordi nedskæringstiltag og økonomisk kollaps har skåret dybt ind i hjemmets budget, hvilket er almindeligt for disse centre.

Lederen af Model Nursery, Iro Zervaki, beskriver børnenes traume, hvoraf nogle blot er 3 år gamle, når de efterlades af deres forældre.

»Vi har haft tilfælde, hvor børnene endda forsøgte at forlade hjemmet, at løbe væk, for at være sammen med deres mor«, sagde Zervaki. »De kender ikke forskel på ugedagene og spørger hver dag, 'Er det fredag?'« Anthoula Zarmakoupi, en socialarbejder, sagde: »De ved, mor kommer og henter dem i weekenden«. Men undertiden er ikke engang dét muligt, sagde hun. »Vi har børn, hvis forældre er hjemløse, så det er meget svært for dem selv at hente børnene hjem til weekenden.«

Foto: Børn på børnehjemmet Model National Nursery, i Kallithea, Athen, Grækenland, får bønesuppe til frokost, 3. marts, 2017.

Uden det Nye Paradigme er det intet håb for unge mennesker

10. feb., 2017 – De transatlantiske nationers arbejdsstyrke, og især den unge aldersgruppe, der nu konfronteres med fremvæksten af reel, langsigtet vækst inden for økonomi, videnskab og produktivitet i de samarbejdende eurasiske nationer, får en barsk behandling. Friske rapporter viser, at både i Europa og USA, kan unge, der vil ind på arbejdsmarkedet – ud over to cifrede arbejdsløshedsrater – ikke finde fast arbejde, selv efter års forsøg.

En artikel i *New York Times* 8. feb., med titlen »Europas deltidsbeskæftigelses-trædemølle«, handlede om Europa. Her har mere end halvdelen af alle nye jobs, der er blevet skabt siden 2010, været midlertidige ansættelser, og denne udvikling var i gang allerede længe før 2010, i »globaliserings-æraen«.

I Spanien, f.eks., blev der ansat 18 mio. i midlertidige jobs i 2016, mod 1,7 mio. i langtidsjobs. I Frankrig er mere end 80 % af nye ansættelser inden for midlertidige jobs. I Italien, er *de fleste* offentlige og privat hospitalsansatte på alle niveauer midlertidigt ansat. Tredive forskere, der arbejdede med nanoteknologi for et tysk selskab i Spanien, opdagede, at de var den fjerde, »etårige« gruppe af sådanne forskere i selskabet, i lige så mange år.

Denne tendens, rapporterer *NYT*, fortsætter med at accelerere, alt imens EU angiveligt skulle befinde sig i et eller andet svagt håb om »økonomisk genrejsning«. Siden 2012 har kun 20 % af de midlertidigt ansatte fået fast beskæftigelse. I Europa som helhed ligger lønnen for disse midlertidigt ansatte i gennemsnit 20 % under lønnen for ansatte i faste jobs, og de får næsten aldrig sociale ydelser.

New York Times havde en kronik om 10 unge menneskers vanskeligheder, som havde en højere universitetsuddannelse, og som i årevis, og endda i mere end et årti, uden held, havde forsøgt at finde et fast job. Idet de går fra det ene kortvarige job til det næste, kan de ikke få ejendoms lån, kreditkort og har endda problemer med at få abonnement til mobiltelefon. De er blandt de bedst uddannede og faglærte, og deres problem er også flertallet af hele deres generations problem, i aldersgruppen nu mellem 25 og 40.

Under Barack Obamas amerikanske, »økonomiske genrejsning«, fandt en videnskabelig artikel, publiceret i januar måned af Harvard- og Princetonøkonomerne Alan Krueger og Lawrence Katz, en tilsvarende situation. Dette er bemærkelsesværdigt, fordi Krueger var leder af Obamas Økonomiske Rådgiver-råd. Han citeres: »Vi fandt, at 94 % af nettotilvæksten af jobs i det seneste årti var inden for den alternative jobkategori. Og over 60 % skyldtes væksten af selvstændige arbejdstagere, freelancere og arbejdstagere på kontrakt ... Arbejdstagere, der søger fastansættelse, har tabt.«

De taler om kategorierne for selvstændige arbejdstagere, arbejdere, der leveres gennem beskæftigelsesbureauer, tilkaldevikarer og vikarbureauer. Samlet set voksede denne gruppes andel af hele arbejdsstyrken fra 10,7 % i 2005 til 15,8 % i 2015. De to første kategorier havde den største tilvækst, og arbejdstagere mellem 16 og 35 år var mest berørt af ændringen. Nogle sektorer, såsom underholdning, universitetsuddannelse og computerteknologi, har udviklet en præference for »permalance« (permanent freelance) arbejdstagere, der i årevis arbejder på tidsbegrænsede kontrakter eller endda som vikarer.